

Låt mig se din härlighet! 2 Mos 33

Jag vill börja med att läsa några rader om uppriktig bön ur Eddie Askews *Alla mina ord och tankar*.¹ I själva verket citerar författaren från en annan bok, med titeln *It's me, oh Lord*.² Jag börjar på sidan 7: *"Det märkliga med bön är att den nästan inte går att definiera. Bönen är nämligen både hård och skarp, mjuk och kärleksfull, djup och ytlig, ofattbar och tjugig, ett stönande och en suck."*

Och så från sidan 8: *"Bön är... bitterhet... irritation... otålighet. Förvånar det dig? Det tog mig lång tid att lära mig att komma till Gud med min bitterhet lika väl som med min glädje och mina böneämnen. Jag tror att det är viktigt att göra det. Hela livet bör vi vara, och är, öppna för Gud, som vet vad som finns längst därinne. Det är bara när vi släpper fram ilskan och irritationen som han kan göra något åt den, och kanske till och med göra något gott av den. Detta är god psykologi, och det är också gott kristenliv. Under den här processen kommer sedan insikten om och upplevelsen av kärleken – först som en aning, sedan djupare, i ett verkligt möte med Gud."*

Vi tar en liten stund i tyst bön. Säg till Gud precis hur du har det i ditt hjärta, vad du känner just nu, vad du tänker på... Tala om dina behov och din längtan...

Bön är dialog, uppriktig dialog... *"Bön är... bitterhet... irritation... otålighet..."* Inte bara, men det också...

I 2 Mos 33 finns en dialog mellan Gud och Moses. Vi ska börja med att läsa vers 18-23, från 'Bibel 82'. Moses har just talat om för Gud precis hur han upplever sin situation, och Gud har bekräftat sin kärlek och nåd för honom. Då säger Moses: *"Låt mig alltså se din härlighet."* Och Gud svarar: *"Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig, där du står, och jag skall utropa namnet 'Herren' inför dig. Jag skall vara nådig mot den jag vill vara nådig mot och skall förbarma mig över den jag vill förbarma mig över... Mitt ansikte kan du dock inte få se, ty ingen människa kan se mig och leva... Se, här är en plats nära intill mig. Ställ dig där på klippan. När nu min härlighet går förbi, skall jag låta dig stå där i en klyfta på berget, och jag skall täcka över dig med min hand, tills jag har gått förbi. Sedan skall jag ta bort min hand, och då skall du få se mig på ryggen. Men mitt ansikte kan ingen se."*

"Låt mig få se din härlighet!" – det är i en situation då allt har ställts på sin spets, som Moses ber den bönen. Han sitter fast i öknen – med ledaransvaret för ett helt folk på väg mot löfteslandet. Men vägen dit är allt annat än självklar. Folket vill helst gå sina egna vägar och Moses vet inte *hur* han ska hantera situationen. I en öppen hjärtig bön har han utgjutit sina känslor och tankar inför Gud. Han tycker inte att Gud gett honom tillräckligt klara direktiv för den fortsatta färden.

Vi backar lite och läser från vers 12, nu från Bibel '2000'. Det är Moses som talar till Gud: *"Du säger att jag skall leda detta folk på dess väg. Men du har inte låtit mig veta vem du vill sända med mig, fastän du har sagt att jag står dig nära och att jag har din gunst. Om du sätter värde på mig så låt mig veta dina planer; då kan jag lära känna dig och behålla din gunst. Och kom ihåg att folket är ditt folk."*

Moses verkar pressad – närmast irriterad: 'Du säger att jag skall... Men du har inte låtit mig veta hur det ska gå till... Och förresten, så har jag inte bett om att få ta hand om det här folket. Du får ta ansvaret för dem! Det är ju *ditt* folk! Och är det så att du vill använda mig, så måste jag få veta hur du har tänkt dig det hela!'

¹ Lepramissionen och bokförlaget Libris 2002.

² Av Michael Hollings och Etta Gullick.

Gud förstår honom och svarar: *"Jag skall själv gå med er, så att du slipper oroa dig."*

Guds kallelse står fast, och Moses får klart för sig att det är Guds väg som gäller. Hur den vägen ser ut, vet han däremot inte. Men han känner från djupet av sitt hjärta, att han behöver se mer av vem Gud är. Så han ber: *"Låt mig få se din härlighet!"*

Både som enskilda och som församling har vi ibland svårt att se vägen framför oss. Vi känner Guds löften, vi vill gå med honom. Men det vi längtar efter – och det Gud har talat om – verkar avlägset och vägen dit osäker och problematisk. Vi känner kanske hur tröttheten och vanmakten vill gripa oss... Andra tider kan vi uppleva hur en nyväckt längtan spirar både *inom* oss och *ibland* oss. Det är vår i luften och vi anar att Gud är på gång...

I vilken situation vi än befinner oss, kan vi använda oss av Moses bön: *"Låt mig få se din härlighet!"* Och även bönen i vers 12, som låter så här i 'Bibel 82': *"Låt mig se dina vägar och lära känna dig."*

När Moses ber den här bönen, är det på blodigt allvar. Det är inte en bön om att få lite extra krydda i livet, utan det gäller liv eller död. Det handlar om att antingen klara uppdraget och nå fram till det land som Gud förberett *eller* gå under i öknen med hela folket... Att få se Gud och gå med *honom* var i den situationen viktigare än *något* annat!

Ibland kan det tyckas som att Guds härlighet försvinner bakom alla problem vi har att brottas med, allt som *gör* ont och allt som *är* ont, allt vi har att ta ställning till, allt som måste skötas osv... I det läget blir vi påmind om att det finns bara *en* väg framåt, och det är den som Gud visar för Moses i vers 14: *"Jag skall själv gå med er, så att du slipper oroa dig."* Eller mer ordagrant: *"Min närvaro skall följa dig och jag ska ge dig vila!"*

Reaktionen från Moses blir denna: att Gud, om *du* inte går med, så är det över huvud taget ingen idé att vi drar vidare...

Allt hänger på Guds närvaro! Vägen framåt är att söka sig nära Jesus! Och det får vi göra i uppriktig bön, med *allt* som finns inom oss... Vi får komma som vi är – för att se lite mer av honom sådan som *han* är...

Och Gud svarar på vår längtan. Han visar oss en plats dit vi kan komma med allt vi *är* och allt vi *bär*. Han pekar på korset och säger: *"Se, här är en plats nära intill mig. Ställ dig där på klippan..."*

Inger Rosdahl, 10 05 09